

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2016 r., notyfikowanej w dniu 9 grudnia 2016 r., w sprawie AT.39914 – Instrumenty pochodne na stopę procentową euro – C(2016) 8530 final (zwanej „zaskarżoną decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. b) zaskarżonej decyzji;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. b) zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim stwierdza, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. b) zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne obniżenie grzywny wymierzonej skarżącym w art. 2 lit. b) zaskarżonej decyzji do kwoty jaką Trybunał uzna za stosowną oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania lub tytułem żądania ewentualnego odpowiednią częścią kosztów poniesionych przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżące formułują sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym pozwana błędnie wywiodła, że skarżące uczestniczyły w zachowaniu, które zmierzało do ograniczenia lub zakłócenia konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFEU.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwana naruszyła prawo i dokonała błędnych ustaleń faktycznych lub udzieliła niewystarczającego uzasadnienia, stwierdzając, że zachowanie będące przedmiotem zaskarżonej decyzji służyło realizacji jednego celu gospodarczego, polegającego na zakłóceniu konkurencji. W konsekwencji ustalenie jakiego dokonała pozwana o istnieniu jednolitego i ciągłego naruszenia jest całkowicie błędne.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym wniosek pozwanej o tym jakoby skarżące umyślnie przyczyniały się do jednolitego i ciągłego naruszenia opisanego w zaskarżonej decyzji jest obarczony oczywistym błędem w ocenie oraz brakiem uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym ustalenie pozwanej, że skarżące posiadały wiedzę lub powinny były posiadać wiedzę o zachowaniu innych pomiotów, które miały jakoby uczestniczyć w jednolitym i ciągłym naruszeniu jest obciążone oczywistymi błędami w ocenie oraz brakiem uzasadnienia.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji. W szczególności pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony, zasadę domniemania niewinności oraz zasadę dobrej administracji prowadząc rozczłonkowane postępowanie administracyjne.
6. Zarzut szósty, przedstawiony tytułem ewentualnym, zgodnie z którym pozwana błędnie obliczyła wymiar grzywny nałożonej na skarżące, wobec czego grzywna ta jest nieuzasadniona i nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2017 r. – JPMorgan Chase i in./Komisja

(Sprawa T-106/17)

(2017/C 112/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JPMorgan Chase & Co. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone), JPMorgan Chase Bank, National Association (Columbus, Ohio, Stany Zjednoczone), J.P. Morgan Services LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Rose, QC, J. Boyd, M. Lester, D. Piccinin i D. Heaton, Barristers, oraz B. Tormey, N. French, N. Frey i D. Das, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2016) 8530 final, w sprawie AT.39914 – instrumenty pochodne na stopę procentową euro – (zwaną dalej „decyzją”) z dnia 7 grudnia 2016 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kary nałożonej na skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała, iż skarżący poprzez swoje zachowanie dążyli do manipulacji terminami EURIBOR lub EONIA (referencyjne stopy procentowe); materiał dowodowy wskazuje, że skarżący nie dążyli do celów antykonkurencyjnych w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE (zwanego dalej „art. 101”) oraz art. 53 ust. 1 porozumienia EOG.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że ponadto bądź alternatywnie, Komisja dopuściła się błędu co do prawa stwierdzając, iż celem zarzucanej manipulacji terminami EURIBOR lub EONIA jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie stwierdza, a Komisja obecnie nie może zarzucić lub stwierdzić, jakiegokolwiek innego antykonkurencyjnego celu wobec skarżących niż manipulacja terminami EURIBOR lub EONIA.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że, alternatywnie, Komisja nie stwierdziła, iż skarżący uczestniczyli w jednolitym i ciągłym naruszeniu. W szczególności, zachowanie, które Komisja uznała za naruszające art. 101 nie służyło jednemu celowi; alternatywnie, skarżący nie byli świadomi stanowiącego naruszenie zachowania pozostałych stron i racjonalnie nie mogli go przewidzieć; alternatywnie skarżący poprzez swoje zachowanie nie zamierzali przyczynić się do wspólnego planu o antykonkurencyjnym celu.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła podstawowe zasady prawa Unii, dobrej administracji i domniemania niewinności, oraz prawa skarżących do obrony, przedwcześnie rozstrzygając sprawę na ich niekorzyść poprzez zastosowanie „hybrydowego” procesu rozstrzygania sporów, oraz poprzez przedwczesne osądy wyrażone przez komisarza Almunię.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że ponadto bądź alternatywnie, Komisja dopuściła się w wielu aspektach błędu obliczając grzywnę nałożoną na skarżących, zatem Trybunał powinien ją obniżyć. Komisja (a) powinna była zastosować w większym stopniu okoliczności łagodzące, a w mniejszym obciążające i „opłatę wstępną”, aby odzwierciedlić rolę skarżących – poboczną i odmienną od stwierdzonej przez Komisję; (b) nie zastosowała tej samej metody obliczania wartości sprzedaży dla każdej ze stron z tym skutkiem, że skarżący byli traktowani mniej korzystnie bez obiektywnego uzasadnienia; (c) powinna była bardziej obniżyć grzywnę w stosunku do wysokości wpływów gotówkowych skarżących, aby odzwierciedlić ich względną siłę ekonomiczną; oraz (d) nie powinna była włączyć wartości sprzedaży EONIA do obliczenia wartości sprzedaży.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2017 r. – BASF Grenzach/ECHA

(Sprawa T-125/17)

(2017/C 112/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BASF Grenzach GmbH (Grenzach-Wyhlen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Nordlander i M. Abenhaïm)